

lagt dem en saadan Byrde, at vælte den fra sig over paa Publikum. Det er der slet ingen Tyvnl om. Men naar det er saaledes, at de selv kunne gennemføre dette, eftersom de mene, det er mest formaalstjæntligt, kan det være, at der er en Plads i et Teater, som de mene kan taale at faa en lidt højere Afgift, medens en anden faar en lidt ringere. Ud fra dette Synpunkt vil jeg mene, at de være allerbedst tjente med at have frie Hænder for derigennem at være i Stand til at lægge Skatten paa en saadan Maade, at de let fik den ind igen. Man taler om en Stempelskat. Ja, dersom man faar den, faar man en virkelig Forbrugsskat, medens man vil paastaa, at det her foreslaaede ikke er en Forbrugsskat. Men det er det jo alligevel. Dersom man nu skal have en saadan Stempelskat, skal man huske paa, at det vil medføre betydelige Udgifter, der virkelig ville gøre et ganske artigt Indhug i de Indtægter, man kan vente at faa, og da det gælder om at være sparsommelig, mener jeg, at man skulde benytte den Maade, der var hensigtsmæssigst og kunde give flest Penge i Kassen, og det er ubetinget den Vej, den højtærede Minister har foreslaaet, nemlig at tage Skatten af Bruttoindtægten. Jeg lagde jo nok Mærke til, at den højtærede Minister stillede sig villigt overfor Spørgsmaalet, om man skulde gaa den ene eller den anden Vej. Det skal jeg heller ikke sige noget imod, naar blot det er saaledes, at man kan faa de Indtægter, som nu engang ere beregnede. Men denne Skat som Forbrugsskat forekommer mange her i dette Land at være en ypperlig Skat, og trods det, at man beskylder os Bønder for, at vi ville frigøre os for Skat, vil jeg sige, at her betale vi Skatten med overordentlig stor Glæde. Vi skulde ikke se surt til den, men vi ere villige til at betale denne Skat, fordi vi tro, at det er en retfærdig Skat, og fordi det er en Skat, vi kunne frigøre os for. Det er ikke noget, der kan trykke nogen som helst, den giver man kun ud i det Øjeblik, man finder, at man har Raad til at gøre det. Har man ikke det, bliver man hjemme. Jeg finder i det hele taget, at denne Maade at gennemføre en indirekte Skat paa er en sund og god Maade, og det saa meget mere, som man jo ikke kan sige, at denne Skat rammer de allerførste Fornødenheder, hvor megen Pris man end sætter paa Kunst og Fornøjelse. Der maa dog være noget, der gaar forud for det, og det maa være Mad og Klæder og Hus over Hovedet. Har man først det, søger man efter det andet. Men man vil kunne frigøre sig for den Skat

i det Øjeblik, man ikke har Raad dertil. Det er ikke saaledes med alle Skatter, langt fra, men dette er en Skat, som Forbrugerne kunne frigøre sig for, og derfor er det en god Skat, og den bliver betalt frivillig, selv om det er „tvungent frivillig“.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i dette Ting, og efter de Udtalelser, vi have hørt af den ærede første Taler (Piper), gaar jeg ud fra, at der dog er noget Haab om, at man vil være i Stand til at faa noget ud af denne Sag. Selvfølgelig se den ærede Taler og jeg noget forskelligt paa Ordningen, men naar vi først komme til at forhandle om Sagen, kunde det dog være, at vi vilde kunne arbejde os sammen, saaledes at der kunde komme et Resultat ud af Sagen, og det er Formaålet.

Rottbøll: Det er jo paa et noget sent Tidspunkt, at dette Lovforslag kommer her op til Tinget. Vi have jo ganske vist faaet Løtte af Konseilspræsidenten om, at han vilde give os al den Tid, vi kunde ønske, til at søge Lovforslaget gennemført, men jeg tror nok, at hvis vi her oppe i Tinget skulde til at begynde at ønske, vil det nærmest gaa i Retning af at ønske at komme hjem. Tilsagnet kan jo være meget godt, men jeg tror alligevel ikke, det høje Ting ønsker at tage sig alt for megen Tid. Hvis Lovforslaget skal gennemføres, skal det altsaa helst ske nogenlunde hurtigt. Men saa kunde man jo sige som saa: Saa kunde Tinget lade være at behandle det. Der er Lovforslag, store Lovforslag, heroppe, som man ikke finder, Tiden er inde til at gøre noget ved, Tiden er for knap. Jeg mener dog ikke, at det samme gælder dette Forslag, thi hele vor finansielle Stilling tvinger os til at tage en Stilling til de forskellige Skattelove.

Det, her er foreslaaet, er jo ganske vist noget nyt og hidtil ukendt, og jeg vil da straks sige, at hvis man kommer til et Resultat, hvis man kan gennemføre det, saaledes som det er foreslaaet, eller med Ændringer i en noget anden Retning, vil jeg dog synes, at man i dette Lovforslag burde indføre en Revisionsbestemmelse. Jeg tror, at ingen her i Salen, maaske heller ikke den højtærede Minister, rigtig kan se Rækkevidden af de Foranstaltninger, som her tages overfor mange forskellige Institutioner, og jeg vilde derfor finde det naturligt, at man her i Tinget indsatte en saadan Revisionsbestemmelse, som forpligter Regeringen til atter at fremsætte Forslaget om saa og saa mange Aar, naar man har